

KONST | RECENSION

Konst med energi och korskopplingar på Kummelholmen

PUBLICERAD 13:00

Vy från "Heat/ energy" på Kummelholmen Foto: Martin Ålund

Konsthallen Kummelholmen i Vårby har återöppnat med en internationell samling verk på temat energi. En riktigt bra utställning med en imponerande hängning, tycker Milou Allerholm.

Grupputställning

"Heat/ energy"

Kummelholmen, Stockholm. Visas t o m 17/10

Det är skitigt och oljan sitter i väggarna. Så vad känns mer självklart än att göra en utställning på temat energi och värme i en gammal nedlagd panncentral? Men "Heat/ Energy" på konsthallen Kummelholmen känns inte alls förutsägbar, de tjugotalet konstnärer som medverkar förhåller sig till temat med rörlighet, med verk som drar åt många olika håll.

Något som återkommer är förflyttningar och överföringar mellan material och tillstånd. Mellan fast och flyktigt, mellan teknologi, människa, djur och andra organismer. Lydia Belevichs satellitformade skulptur, med accessoarliknande spröt och

utväxter, ger informationsteknologins signaler en fysisk hemvist på gränsen mellan saga och verklighet. En sändare som ständigt kopplar upp mot andra kroppar, en ständigt närvarande men osynlig aktivitet av insamling och styrning.

Daniela Hedmans verk i "Heat/Energy" Foto: Martin Ålund

Också Daniela Hedmans installation bygger på möten och överföringar mellan material och former. Det är stramt och vackert, med ett i tiden återkommande intresse för vad som händer i sammanställningen av organiskt och icke-organiskt. Precis som i Sofia Zwahls mobilliknande konstruktion där en trägren byggts ihop med kopparspolar som genererar magnetiska fält, tycks konstverket inte längre enbart vara ett objekt till för betraktarens blick, utan har blivit en entitet som lever sitt eget liv, sammankopplad med det som sker i rummet.

Flera av verken har visats tidigare, men får ny näring av rummen på Kummelholmen. Det är definitivt fallet med Tilda Lovells makabra och skelettliknande skapelse, en skräckfilmsfantasi som valt att materialisera sig just här, hängande från taket i en mörk skrubbb.

Skulptur av Tilda Lovell Foto: Martin Ålund

Här finns många urfina enskilda verk, exempelvis Ulla Wiggens målningar som rör sig mellan ett kroppsligt utanför och innanför, eller Berit Lindfeldts gummiskulpturer som leker med egenskaperna mjukt och hårt, liksom med ögats begränsade förmåga att förstå ett material.

Men något som verkligen imponerar är hängningen. Verk och former repeteras och återkommer på olika platser i rummen, korsar varandra och löper vidare. Olivia Pettersson Fleurs energiska collage i ena delen av utställningen skickar signaler till Martin Ålunds lika täta målningar i den andra delen. Sarali Borgs maskinlika kroppar skapar en stark diagonal rörelse genom rummet, men lämnar ändå hänsynsfullt plats åt Cecilia Edefalks talande stenar.

Collage av Olivia Pettersson Fleur Foto: Martin Ålund

I lördags arrangerades också en performancefestival i

samband med utställningen, med rader av uppföranden under eftermiddagen. Där får Mattias Anderssons snyggt stiliserade och fysiskt mycket påtagliga akt att försöka starta en gräsklippare sammanfatta de energiförluster som tycks krävas för att hålla livet igång.

Jag tycker det här är en riktigt bra utställning. Med sin ständiga energi (ursäkta vitsen) och öppna hållning håller Kummelholmen helt klart på att etablera sig som en av Stockholms intressantaste konstplatser.

TEXT

Milou Allerholm

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt